

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESI SOBRE EL PARENOSTRE

Pare de tots nosaltres

Hem de resar tal com Jesús ens va ensenyar a fer-ho.

Ell va dir: quan pregueu, entreu en el silenci de la vostra habitació, retireu-vos del món i adreceu-vos a Déu anomenant-lo «Pare!». La veritable oració és la que es fa en el secret de la consciència, del cor: inescrutable, visible només per a Déu. Jo i Déu. De-fuig de la falsedat: amb Déu és impossible fingir. És impossible, davant de Déu no hi ha cap truc possible, Déu ens coneix així, nus en la consciència, i no es pot fingir. Mirar Déu i deixar-se mirar per Déu: això és pregar.

Hi ha una absència impressionant en el text del parenostre. Si us pregunto a vosaltres quina és l'absència important en el text del parenostre, no serà fàcil de respondre. Falta una paraula, falta la paraula «jo». Mai no es diu «jo». Jesús ens ensenya a pregar tenint en primer lloc als llavis el «tu», perquè la pregària cristiana és diàleg. En la pregària cristiana, ningú no demana el pa per a si mateix: doneu-me el pa d'avui, no, doneu-nos, ho demana per a tots, per a tots els pobres del món. No hem d'oblidar això, hi falta la paraula «jo». Es prega amb el tu i amb el nosaltres.

En la pregària, un cristià porta totes les dificultats de la gent que viu al seu costat.

Ens podem preguntar: quan prego, m'obro al crit de tantes persones que són properes i llunyanes? O potser penso en la pregària com una mena d'anestèsia, per estar més tranquil? Faig la pregunta i que cadascú es respongui. En aquest cas seria víctima d'un terrible malentès. Per descomptat, la meua pregària ja no seria una pregària cristiana. Perquè aquell «nosaltres», que Jesús ens ha ensenyat, m'impedeix estar en pau tot sol, i em fa sentir responsable dels meus germans i germanes.

Hi ha homes que aparentment no busquen Déu, però Jesús ens fa pregar també per ells, perquè Déu cerca per damunt de tot aquestes persones.

Germans i germanes, sants i pecadors, siguem tots germans estimats pel mateix Pare. I, al vespre de la vida, serem jutjats sobre l'amor. Sobre com hem estimat. «Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, m'ho fèieu a mi» (Mt 25,40).

Dimecres, 13 de febrer de 2019

REFLEXIONS

La bioètica, el diàleg i la justícia

La bioètica, propiciadora i integradora del diàleg fecund entre el «bios» i el «ethos», va adquirir en el si de la comunitat eclesial a partir del Concili Vaticà II nous i enriquidors matisos i horitzons.

El Concili va suposar una aportació indispensable a l'univers ètic que ha de proveir a la bioètica per realitzar la seva comuna.

La Justícia, la no maleficència, la beneficència i l'autonomia, que configuren el principal bioètic de la segona meitat del segle XX, estaven ja contingudes en els documents de la Doctrina Social de l'Església catòlica i del Concili, que sempre ha subratllat la destinació universal dels béns de la Terra, pedra angular de la justícia; i la primacia de la persona sobre la matèria i l'economia.

«Déu ha destinat la terra i tot el que conté per a ús de tots els homes i pobles. En conseqüència, els béns creats han d'arribar a tots en forma equitativa sota l'ègida de la justícia i amb la companyia de la caritat.»

«Creients i no creients estan generalment d'acord en aquest punt: tots els béns de la terra han d'ordenar en funció de l'home, centre i cim de tots ells.»

Els pares del Concili en el seu missatge a tots els homes ens recorden «el paper necessari de l'Església en el món actual, tant per denunciar la injustícia i les indignes desigualtats de les classes socials, com per restablir un veritable ordre de coses i dels béns materials, amb la finalitat que la vida de l'home sigui més humana».

Entenc que la humanització és la gran tasca moral, i que la bioètica ha de promoure-la. La beneficència, la no maleficència i l'autonomia ens parlen d'ella amb un altre llenguatge. La justícia és una altra virtut que l'acompanya.

Margarita Bofarull, rscj

Fragment de la ponència «Bioètica del Concilio Vaticano II hasta hoy: oportunidades y límites» I Congrés Mundial de Bioètica, El Escorial, 2017

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

19. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Jt 2,11-19 / Sl 105 / Mt 19,16-22]. Sant Joan Eudes (1601-1680), prev. fund. Eudistes; sant Ezequiel Moreno Díaz, bisbe; sant Magí (s. III), mr. ermità a Brufaganya (Conca de Barberà); sant Lluís d'Anjou, bisbe de Tolosa (franciscà).

20. □ Dimarts [Jt 6,11-24a / Sl 84 / Mt 19,23-30]. Sant Bernat (1090-1153), abat cistercenc a Clavall, i doctor de l'Església; sants

Cristòfor i Leovigild, mrs. a Còrdova; beat Arquimbau, prev. d'Orleans i mr. (s. XII); sant Samuel (s. XI aC), profeta (jutge).

21. □ Dimecres [Jt 9,6-15 / Sl 20 / Mt 20,1-16]. Sant Pius X, papa (1903-1914), nascut a Riese (1835); sant Privat, bisbe i mr.; sant Bonosi i Maximià, mrs., patrons de Blanes; santa Ciríaca, viuda mr.

22. □ Dijous [Jt 11,29-39a / Sl 39 / Mt 22,1-14]. Benaurada Verge

Maria Reina, i altres advocacions; sant Timoteu, mr. a Roma (303).

23. ■ Divendres [Rt 1,1-2a.3-6.14b-16.22 / Sl 145 / Mt 22,34-40]. Santa Rosa de Lima (1586-1617), vg. terciària dominicana del Perú; sant Felip Benici (1233-1285), rel. servita.

24. ■ Dissabte [Ap 21,9b-14 / Sl 144 / Jo 1,45-51]. Sant Bartomeu (o Natanael), apòstol, de Canà de Galilea, venerat a l'Índia; santa Emília de Vialar, vg., fund.; santa Àurea, vg. i mr.

25. ■ Diumenge vinent, XXI de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 66,18-21 / Sl 116 / He 12,5-7.11-13 / Lc 13,22-30]. Sant Lluís de França (1214-1270), rei, terciari franciscà i croat (morí prop de Cartago). *Lleida i Urgell*: □ Sant Josep de Calassanç (1556-1648), prev. d'Urgell, aragonès, fund. de l'Escola Pia a Roma (SchP, 1617), patró de les escoles cristianes; santa Genís, còmic mr.; santa Patrícia.

Diumenge XX de durant l'any (C)

COMENTARI

Ser seguidor del Crist no és gens fàcil

Sovint a l'evangeli trobem paraules desconcertants. En són un exemple les d'aquest diumenge: *¿Us penseu que he vingut a portar la pau a la terra? Us asseguro que no. És la divisió, el que he vingut a portar. Des d'ara dins una mateixa casa n'hi haurà cinc de dividits: Tres contra dos i dos contra res. El pare renyirà amb el fill i el fill amb el pare... la mare i la sogra amb la filla i la nora.* Són paraules que ens semblen impossible en la boca de Jesús: no diem sempre que ha vingut a portar la pau? Per què diu ara que ha vingut a portar la divisió? Jesús fa servir sovint un llenguatge provocatiu. El que ens diu Jesús és que la predicació del Regne, el seguir els seus ensenyaments a la pràctica portarà divisió perquè moltes persones no voldran acceptar ser deixebles de Crist per la seva dificultat. Per això ha començat també dient: *He vingut a calar foc a la terra. Com voldria ja veure-la cremar! He de passar la prova d'un baptisme: Com em sento el cor oprimat fins que no l'hauré passada!* El seu missatge és foc, és un baptisme difícil perquè suposa la seva mort. El seu missatge no és mai fàcil; per això no tots el voldran seguir i es pot produir la divisió en una mateixa casa entre partidaris i adversaris del Crist. La història ens ho demostra. És el que li passa a Jeremies: per la seva fidelitat a Déu, per ser profeta, per dir el que Déu li mana, no el que vol la gent, *els principals de Jerusalem digueren al rei: Que Jeremies mori d'una vegada. Aquest home no fa sinó desmoralitzar els guerrers que queden a la ciutat.* I per això el tiren en una cisterna. I la segona lectura ens encoratja: *Envoltats d'un núvol tan gran de testimonis, i sense cansar-nos-en llancem-nos a córrer en la prova que ens ha estat proposada, prova que també nosaltres hem de passar.* Seguir Jesús vol dir estar disposats a fer el seu mateix camí: Haurem de patir; potser serem rebutjats i tal vegada els mateixos de casa nostra renyiran també amb nosaltres.

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 38,4-6.8-10)

En aquells dies, alguns dels principals de Jerusalem digueren al rei: «Que Jeremies mori d'una vegada. Aquest home no fa sinó desmoralitzar els guerrers que queden a la ciutat i tots els restants del poble. Aquest home no vol el bé del poble, sinó la seva perdició.» El rei Sedequies els respongué: «Està a les vostres mans.» El rei era incapaç de negar-los res. Ells, doncs, prengueren Jeremies i el tiraren a la cisterna de Melquies, fill del rei, situada al pati de la guàrdia. L'hi baixaren amb unes cordes. A la cisterna no hi havia aigua, sinó fang; Jeremies quedà enfonsat en el fang. Llavors Abdemèlec, un home del palau reial, anà a trobar el rei a la porta de Benjamí i li digué: «Rei, senyor meu, no està bé això que aquests homes han fet amb el profeta Jeremies: l'han tirat a la cisterna, i ara, que ja no hi ha pa a la ciutat, es morirà allà dintre de fam.» Llavors el rei donà aquesta ordre a Abdemèlec, el cusita: «Emporta't tres homes i treu de la cisterna el profeta Jeremies abans no es mori.»

▶ Salm responsorial (39)

R. *Senyor no tardeu a defensar-me.*

Tenia posada l'esperança en el Senyor, / i ell, inclinant-se cap a mi ha escoltat el meu clam. R.

M'ha tret fora del fang, / del llot on em moria, / ha posat els meus peus sobre la roca, / i m'hi sento segur. R.

Ha inspirat als meus llavis un càntic nou, / un himne de lloança al nostre Déu; / tots els qui ho han vist, se n'admiran, / i confien més en el Senyor. R.

Ara soc un pobre desvalgut, / però el Senyor pensa en mi. / Sou vós qui m'ajudeu i em deslliureu, / Déu meu, no trigueu més. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 12,1-4)

Germans, envoltats d'un núvol tan gran de testimonis, que ens ensenyen com hem de viure la fe, alliberem-nos de tot impediment i del pecat, que amb tanta facilitat ens lliga i, sense cansar-nos-en, llancem-nos a córrer en la prova que ens ha estat proposada. Tinguem la mirada fixa en Jesús, que ha obert el camí de la fe i el duu a terme. Ell, per arribar a la felicitat que li era proposada acceptà el suplici de la creu, no fent cas de la vergonya que havia de passar; així s'assegué a la dreta del tron de Déu. Tingueu present aquell que aguantà un atac tan dur contra la seva persona de part dels pecadors; així no us deixareu abatere, cansats de resistir. En la vostra lluita contra el pecat, encara no us hi heu enfrontat fins a vessar la sang.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 12,49-53)

En aquell temps, Jesús deia als seus deixebles: «He vingut a calar foc a la terra. Com voldria ja veure-la cremar! He de passar la prova d'un baptisme. Com em sento el cor oprimat fins que no l'hauré passada! Us penseu que he vingut a portar la pau a la terra? Us asseguro que no. És la divisió, el que he vingut a portar. Des d'ara dins una mateixa casa n'hi haurà cinc de dividits: Tres contra dos, i dos contra tres. El pare renyirà amb el fill i el fill amb el pare; la mare renyirà amb la filla i la filla amb la mare; la sogra renyirà amb la nora i la nora amb la sogra.»

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jer 38,4-6.8-10)

En aquellos días, los dignatarios dijeron al rey: «Hay que condenar a muerte a ese Jeremías, pues, con semejantes discursos, está desmoralizando a los soldados que quedan en la ciudad y al resto de la gente. Ese hombre no busca el bien del pueblo, sino su desgracia». Respondió el rey Sedecías: «Ahí lo tenéis, en vuestras manos. Nada puedo hacer yo contra vosotros». Ellos se apoderaron de Jeremías y lo metieron en el aljibe de Malquías, príncipe real, en el patio de la guardia, descolgándolo con sogas. Jeremías se hundió en el lodo del fondo, pues el aljibe no tenía agua. Ebedmélec abandonó el palacio, fue al rey y le dijo: «Mi rey y señor, esos hombres han tratado injustamente al profeta Jeremías al arrojarlo al aljibe, donde sin duda morirá de hambre, pues no queda pan en la ciudad». Entonces el rey ordenó a Ebedmélec el cusita: «Toma tres hombres a tu mando y sacad al profeta Jeremías del aljibe antes de que muera».

▶ Salmo responsorial (39)

R. *Señor, date prisa en socorrerme.*

Yo esperaba con ansia al Señor; / él se inclinó y escuchó mi grito. R.

Me levanté de la fosa fatal, / de la charca fangosa; / afiancé mis pies sobre roca, / y aseguré mis pasos. R.

Me puse en la boca un cántico nuevo, / un himno a nuestro Dios. / Muchos, al verlo, quedaron sobrecogidos / y confiaron en el Señor. R.

Yo soy pobre y desgraciado, / pero el Señor se cuida de mí; / tú eres mi auxilio y mi liberación: / Dios mío, no tardes. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 12,1-4)

Hermanos:

Teniendo una nube tan ingente de testigos, corramos, con constancia, en la carrera que nos toca, renunciando a todo lo que nos estorba y al pecado que nos asedia, fijos los ojos en el que inició y completa nuestra fe, Jesús, quien, en lugar del gozo inmediato, soportó la cruz, despreciando la ignominia, y ahora está sentado a la derecha del trono de Dios.

Recordad al que soportó tal oposición de los pecadores, y no os canséis ni perdáis el ánimo. Todavía no habéis llegado a la sangre en vuestra pelea contra el pecado.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 12,49-53)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «He venido a prender fuego a la tierra, ¡y cuánto deseo que ya esté ardiendo! Con un bautismo tengo que ser bautizado, ¡y qué angustia sufro hasta que se cumpla! ¿Pensáis que he venido a traer paz a la tierra? No, sino división. Desde ahora estarán divididos cinco en una casa: tres contra dos y dos contra tres; estarán divididos el padre contra el hijo y el hijo contra el padre, la madre contra la hija y la hija contra la madre, la suegra contra su nuera y la nuera contra la suegra.»